

[Kim Behnke]

blive 300.000, men det ville i hvert fald være mange, og Socialdemokratiet har i dag med hr. Lykketofts ord bekræftet, at det også ville være tilfældet, for hr. Lykketoft sagde, at hvis man lader skatterne stige, får vi mindre beskæftigelse, og deraf følger jo, at hvis vi får lavere skatter, får vi mere beskæftigelse.

Som en konsekvens af, at man ikke ønskede vores deltagelse i finanslovforhandlingerne, har Fremskridtspartiet derfor formuleret det klare og lette budskab, at vi alle sammen næste år burde have 60.000 kr. skattefrit, og dermed kunne vi få skabt mindst 50.000 ægte nye arbejdspladser, altså ikke hr. Jes Lundes sabbatordninger, og hvad ved jeg, men rigtige, ægte arbejdspladser i den private sektor på grund af en forøget efterspørgsel.

Vigtigst af alt er jo, at når vi foreslår, at det lige præcis er den skattefrie bundgrænse, man skal tage fat på, er det, fordi de mennesker i dette land, som har allermest brug for skattelettelser, er dem med de absolut laveste indkomster, og det er dem, der relativt ville få den største fornøjelse af en skattefrie bundgrænse på 60.000 kr.; det ville betyde en forbedring af privatøkonomien i størrelsesordenen 15.000 kr. om året.

Det har været diskuteret tidligere i dag, om man kunne spare sig ud af problemerne; det kan man selvfølgelig ikke. Det, der skal til, er en meget kraftig vækst, og i den forbindelse er der også modstridende interesser i Folketinget. Der er de mere eller mindre halvgønne, uldne, der siger, at vi skal have skruet ned for blusset, bruge mindre energi og have mindre vækst i samfundet; samtidig lover de pågældende, at vi vil få mere beskæftigelse, men det hænger selvfølgelig ikke sammen. At sætte 300.000 mennesker i arbejde koster mere energi og kræver mere vækst, og derfor er nulvækstfilosofien en utopi, som aldrig har hængt sammen og da slet ikke for et samfund med gæld og arbejdsløshed.

At få skabt den fornyede vækst kommer ikke ved, at man kunstigt fra statens side bygger nogle flere motorveje og flere kloakker og lægger flere jernbaneskinner. Det giver ikke nogen vækst, for det er at give erhvervslivet subsidier. Der kommer flere arbejdspladser, ja tak, men de er betalt af skattemidler eller, hvad næsten endnu værre er, betalt af lånte midler. Det har der igennem de senere år været en tendens til

at bruge som løsenet. Når man ikke vil komme med flere ekstra offentlige udgifter, der sådan lige umiddelbart kan aflæses af finansloven og de kommunale budgetter, låner man sig til det; det ser ikke så voldsomt ud, for så er det indtil videre kun renteudgiften, der optræder, men disse lån er en tikkende bombe under det danske samfund, for på et eller andet tidspunkt skal lånene betales tilbage og kautionerne indfries.

Derudover betyder den stigende statslige låntagning, at man suger det danske kapitalmarked tomt for risikovillig kapital. Det er et synspunkt, Fremskridtspartiet har fremført flere gange – og det er de fleste gange blevet behandlet med et skuldertræk, for det var der nok ikke hold i – senest da Folketinget behandlede industriministerens forslag om, at staten skulle tilbyde virksomhederne risikovillig kapital eller kaution for kapital. Vi sagde, at det var symptombehandling, og at det, der skulle til, var, at staten holdt op med selv at låne penge. Nu kautionerer staten i stedet og ødelægger derved markedet endnu mere, og derfor er jeg glad for, at finansministeren i den seneste budgetoversigt, nr. 4, øverst side 7, giver Fremskridtspartiet ret, for der står nemlig:

»Det er imidlertid nødvendigt fortsat at holde statsgælden under kontrol. Det begrænser mulighederne for at sætte økonomiske aktiviteter i gang med stigende budgetunderskud til følge.«

Det er fuldstændig rigtigt. Det, der sker, er lige præcis, at når staten suger markedet frit for risikovillig kapital, er der ikke noget til at sætte aktiviteter i gang. Tak for den erkendelse!

Det er også beskæmmende at se, at man i det finanslovforlig, der er skruet sammen, ikke blot lånefinansierer en hel masse ting, men man vil også afholde flere og nye ekstra udgifter. Folketinget har lange debatter om, hvad vi skal gøre ved posedamerne, de hjemløse, de patienter, som er blevet ofre for, at man lavede den såkaldte distriktpsychiatri, og de arme danskere, der befinder sig allerlavest på den sociale rangstige, og man er enig om at give lidt flere tilskud til nogle private hjælpeorganisationer i håbet om, at det så skal hjælpe. Men det samme Folketing har ingen som helst bekymringer, når København i 1996 skal gøres til